

Rezo Thabukašvili (Gruzie)

Narozen v roce 1971, vystudoval filosofickou fakultu Státní univerzity v Tbilisi a fakultu světové literatury na univerzitě v Boloni. Proslavily ho zejména povídky a k dnešnímu dni mu vyšla celá řada povídkových sbírek: *Autobiografie z profilu* (1999, Saari), *Dhaulagiri. ABC* (2005, Saari), *Nevycházej, slunce* (2009, Saari), *Ve stínu lodí* (2010, Palitra) a *Třetí oko* (2016, Intelekti). Je také autorem románu *Třináct dnů* (2016, Intelekti). Kromě prózy píše i scénáře k dokumentárním filmům – podepsán je například pod dokumenty *Královna Ketevan*, *Kolau Nadiradze* nebo *Kam míří karavana?* Působil i jako šéfredaktor řady literárních časopisů.

ukázku přeložil Lukáš Balabán

Vražda na nádraží

Neznal jsem ho. Ani jsem ho nezahlédl. O smrti jsem přemýšlel víceméně často, ale nikdy jsem nebyl ten westernový tvrdák, co jednou rukou zabije tři mouchy lezoucí po stole a tráví bezesné noci sužován duchy nepřátel, které odpravil, a ve stínu cihlových zdí hledá úkryt před chladem smrti. Nikdy jsem nebyl asijským básníkem, kterého ti snědí lidé odsoudili k smrti za „nesprávné“ básně, které je vzrušovaly, takže jsem se nemusel neustále dívat kolem sebe a pátrat po možném nebezpečí, když jsem procházel ulicemi, nebo si dlouze prohlížel muže v dlouhých kabátech, co se v kavárně posadí k vedlejšímu stolku. Také nebylo třeba mít krytá záda při konverzaci s trafikantkou, jejíž stánek je očividně nastražená past. Neměl jsem takové nepřátele. Ani den předtím, ani později, ani ve snu, ani ve skutečnosti jsem nepozoroval žádné známky toho, že se blíží můj konec. Onehdy jsem potkal jakéhosi jižana, který mi jednou řekl, kdy a jak zemře. Mnohem později jsem zjistil, že se všechno stalo přesně tak, jak předpověděl. Věděl to. Pokud jde o mě, nepostřehl jsem ani náznakem, že by se mi něco takového mělo stát: žádná z mých buněk, ani má páteř, ani cukání v levém oku, ani závan intuice, nic k tomu nenasměrovalo. Nedostatkem intuice jsem však nikdy netrpěl. Byl jsem s ní celkem zadobře. Kdykoli to bylo potřeba, přišla mi na pomoc. Teď se však zdálo, že se rozhodla být zticha, nebo spíše, že ke mně nemohla promlouvat.

Seděl jsem na nástupišti. Seděl jsem na dlouhé dřevěné lavičce, u otevřeného okna nádražní restaurace. Byla nabarvená nazeleno, ale lak už se z ní odlupoval a železné nohy rozhodávala rez. V opěradle chyběla dvě prkna, takže připomínala pouličního rváče s vyraženými zuby. Seděl jsem tam a díval se na nakládače, kteří postávali opodál. Kromě nich totiž jinak nebylo na co koukat, snad kromě vlaků, které občas projížděly kolem.

Dělníci se hádali. Jejich olejem umatlané prsty se míhaly vzduchem a žíly na hrdlech byly naběhlé. Hádce se věnovali všichni až na jednoho, který mlčel. Stál tam, opíral se o vozík na kufry a tiše pozoroval své kolegy. Měl pichlavé oči, jako špice od kola. Když jsem byl ještě chlapec, kurdští chuligáni používali takové špice jako zbraň. Když vás takovou špicí bodli, museli jste ránu rozříznout nožem, aby krev mohla vytékat ven a nehromadila se uvnitř. Jednou jsme s kamarádem po škole zašli na zmrzlinu do cukrárny. Seděli jsme tam a jedli stogramové porce zmrzliny s kousky čokolády, když v tom dovnitř vpadl chlap a žádal po prodavačce za pultem nůž. Ve tváři měl takový výraz, že žena neváhala ani okamžik. Chlap vydezinfikoval čepel hořící zápalkou, pak si nasadil špičku nože na břicho a dlaní volné ruky udeřil do rukojeti. „Bodli ho špicí,“ zaslechl jsem někoho od vedlejšího stolu. Nepamatuji se, jestli jsem to viděl na vlastní oči, nebo mi to jenom vyprávěl kamarád. Možná si to celé sám vymyslel, nevím, ale jednu věc jsem si z toho odnesl: nezáleží na tom, jestli se něco fakt stalo nebo ne. Pokud dovedete přesvědčit sami sebe, že se to stalo, tak tomu uvěříte.

Dělník s pichlavýma očima si protáhl ramena a nasadil si štítek s číslem třináct na náprsní kapsu, čímž dal najevo, že si žádá pozornost ostatních. Všichni zmlkli. Znovu se opřel o vozík a začal mluvit. Jeho zrak během té řeči neustále přeskakoval z jednoho dělníka na druhého a každého si chvilku prohlížel. Každé vyřčené slovo dorazilo k uším jeho kolegů. Když skončil, nikdo se s ním nepustil do hádky, jen někteří si zahuhlali něco pro sebe a s nechutí ve tváři se pak nakládači rozešli na různá nástupiště, někteří ve dvojicích, jiní o samotě.

To, že jsem seděl na nádraží a čekal na vlak mi vůbec nepřipadalo symbolické a nemyslím si, že by to jakkoliv souviselo s tím, co se stalo. (Přirovnání cesty vlakem k životu). Musel jsem se dostat do přímořského městečka, kde jsem si chtěl pronajmout dům. Chtěl jsem něco útulného pro sebe a svoji holku Zizi, abychom tam mohli jet na podzim. Chtěl jsem pryč od lidí. Zizi je spisovatelka a já rád plavu, nebo přesněji, rád jsem plavával, daleko od břehu.

Soužití se spisovatelkou je obecně dost těžké, ale Zizi dovedla přenášet výbuchy svého temperamentu a své revoluční požadavky na papír a pro mě si šetřila svou vřelou náklonnost. Žila většinou u mě. Někdy jsem já chodil bydlet k ní. Když jeden z nás spustil povyk, žili jsme odděleně. Většinou jsme ale bydleli u mě. Stala se z toho svého druhu tradice. Zvonila na mě podle smlouveného znamení, které jsme znali jen my dva. Když jsem otevřel, chvíli jsme se pozorovali. Potom vešla dovnitř a posadila se. Obyčejně pila bílé víno, zatímco já dával přednost něčemu silnějšímu. Mám-li být upřímný, rád jsem se opíjel a pak mě z toho bolelo břicho. Hovořili jsme spolu o různých negativních událostech a osobách, které zaplavují naši planetu, obviňovali je z různých věcí a žádali nápravu. Jak by to řekla Zizi, žádali jsme nápravu necivilizovaným způsobem, ačkoliv většinou schvalovala metody mnou navrhované. Ani jeden

z nás neměl rád otevřený a přímý protest. Naše názory se v mnohém shodovaly, takže náš vztah netrpěl zbytečným napětím.

Před chvílí se mi naskytl pohled, na který už jsem dávno zapomněl. Oknem jsem uviděl uschlé větve stromu, které proti bílému nebi vypadaly jako řeky v měsíční krajině. Náhle jsem si vzpomněl, že tato scenérie někdy v dřívějším období mého života byla mou součástí. V tom okamžiku mě obestřel podivný klid, ale vzápětí stejně náhle zmizel. S těmi větvemi a stromem, ani větvemi a měsícem mě už nic nespojovalo. Jako kdybychom se k sobě na okamžik přiblížili jako dva nesouhlasné póly magnetů a pak zase vzdálili. Netěšilo mě, že se mi tak nečekaně vybavil dávno zapomenutý vjem, ale stačil jsem si na to zvyknout. A v té chvíli jsem pomyslel na smrt. Bylo to proto, že kvůli ní se Zizi jednoho dne stane „tou, která patřila ke mně“ a já se stanu „tím, který patřil ke mně“. Vazby zaniknou.

Vlak měl zpoždění. Zapálil jsem si cigaretu a začal se procházet sem a tam po nástupišti, protože nebylo co jiného dělat. Nástupiště je nejlepší místo pro kouření a procházení se sem a tam. Čekání je zde vždy odměněno. Vlak může mít zpoždění, ale nakonec stejně přijede.

Bylo zde více „nádražních“ lidí, než jen ti co někam cestovali nebo na někoho čekali.

„Nádražní“ lidé zde prodávali, smlouvali či žebřili, s usopenými dětmi v náručí... Muži a ženy s odulými tvářemi potajmu popíjeli cosi hustého. Dva vrabci poskakovali kolem a zobali drobky chleba, který těm opilcům občas vypadl z ruky. Prošel jsem kolem stánku. Byla v něm zrzavá žena a prodávala pivo, čokoládu, hranolky a jiné drobnosti. U otevřených dveří zevloval muž. Opíral se o zeď a jeho tvář zakrýval límec černého kabátu. „Ukázal jsem ti cestu a tys přesto zabloudila... Možná by ses už mohla vrátit...“ slyšel jsem ho říkat. Nejspíš citoval nějakou báseň. Žena se tomu srdečně zasmála. Potom mu dala dvě láhve piva a mávla na něj, aby odešel. Chtěla se ho zbavit.

Vrátil jsem se k ošuntělé lavičce. Narozdíl od restaurace, obestřené žlutým světlem, stánku zrzavé ženy, tří opuštěných vagónů, „nádražních“ lidí zevlujících okolo, tahle lavička a koleje ve mně budily pocit pevnosti či trvalého spojení s časem. Lavička, třeba pokřivená tam stála bez hnutí, ani nevrzla. Prolomil jsem asfaltový povrch a zapustil kořeny do země pod ním. Důkladně jsem zkoumal to místo, zatímco jsem čekal na vlak. Dokonce jsem si ho označoval jako zvíře.

Ještě než jsem ji spatřil, projel mnou radostný záchvěv. Myslím, že něco takového cítí kočky, když je někdo pohladí za ušima. Byla to náctiletá dívka, která sbírala lahve. Pod paží měla igelitovou tašku. Vrávoravě ke mně přišla a posadila se na lavičku. Byla blondřatá, s modrýma očima, usmívala se.

„Trochu jsem pila,“ podívala se na mě a zamrkala. Z náprsní kapsy kožené bundy vytáhla krabičku cigaret a chvíli ji mačkala v prstech. Neměla zapalovač. Nabídl jsem jí svůj. Několikrát si potáhla a zmalátněla. Její oči potemněly. Potom odhodila cigaretu na zem, pokusila se ji zašlápnout, ale nešlo to. Tak ji nechala být.

„Lehnu si k tobě,“ řekla mi. Lehla si a položila mi hlavu na klín. Ležela na boku a těžce oddychovala. Potom se obrátila na záda podívala se na mě a na nebe, usmála se a řekla, že nebude zvracet, že můžu být klidný. Její vlasy mi splývaly na kolena. Byly spletené a žluté jako sláma. Zvedla ruku, jako kdyby chtěla něco vzít a položit jinam. Když pochopila že to nemá smysl, dala si ji pod hlavu a druhou ruku se špinavými prsty něžně položila na mou. Často jsem ostatním sloužil jako opora. Tahle holka mi připomněla všechny ty mé ženy. Ležela u mě a přemýšlela. Oči měla otevřené a hleděla ke konci nástupiště. Potom pomalu vstala, sklonila se ke mně a dýchla mi do tváře. „Jsem cítit kořalkou?“ - zeptala se. Zakroutil jsem hlavou. „Mám rande s jedním klukem,“ řekla mi, vstala, mrkla na mě, vrazila si pod paži igelitku a odešla.

Loni ten vlak měl taky zpoždění, ale to tady ještě nebyl žádný stánek, takže když jste si chtěli dát pivo, museli jste vyjít ven z nádraží.

„Půjdu s tebou,“ řekla mi Zizi. Zasmál jsem se. Pamatuji si, že Zizi neměla ráda nádraží a nechtěla tam být sama. Snažila se zakrýt svůj neklid pod maskou bezstarostnosti, ale to moc dobře nefungovalo, protože jsem hned poznal, jak se ve skutečnosti cítí. Její otec jednou na nádraží rozpoutal rvačku. Zbil několik průvodčích z vlaku č. 555, který měl odjet z pátého nástupiště. Zizi byla tehdy ještě malá a vracela se s rodiči od moře. Byla to velká bitka. Nádražácké čepice létaly vzduchem. Její matka musela nouzovou brzdou zastavit vlak, který se právě rozjížděl, aby otec mohl ještě naskočit. Zizi s vyholenou hlavou (prevence proti vším) a hubenými dětskými ramínky hlasitě vzlykala. Od té doby, vždycky když slyšela pištivý hlas ženy ohlašující příjezdy a odjezdy vlaků, skřípění souprav přijíždějících do stanice nebo uviděla průvodčího ve dveřích vagónu, cítila se nesvá. Jindy vyrovnaná a klidná Zizi tehdy zažívala dětinský strach. Taky se bála motýlů, bez ohledu na to, jestli to byla můra nebo třeba modrásek, protože když byla ještě ve školce, jedna holčička jí poučila, že motýli jsou zlí a že to je ten důvod, proč žijou jenom jeden den a nenarostou jím tak velká křídla, aby mohli brát rodičům děti a unášet je na nějaké vzdálené místo.

Koupili jsme si pivo. Pak jsme se vrátili na nástupiště a začali ho pít z lahví. Zizi záměrně dávala najevo pasivní agresivitu, kterou cítila proti nádraží. V té době jsem ještě nevěděl o jejích radostech a úzkostech tolik jako teď, protože to bylo teprve krátce, co jsme se potkali a jeli spolu k moři, abychom se lépe poznali. Neměli jsme žádné zvláštní plány. Brali jsme to tak, že co se stane, stane se. Posledních několik let předtím jsem se vyhýbal dlouhodobým vztahům. Obvykle jsem se s nějakou dívkou sešel tak třikrát čtyřikrát a pak to ukončil. Bylo mi v tom dobře. Nechtěl jsem ublížit vyznavačkám „férového sexu“ ani si přivodit nějaké další problémy. Se Zizi to bylo trochu jiné než s ostatními. Po každé schůzce jsem cítil, že se musíme domluvit na další. Ani jeden z nás nevěděl, jak dlouho to ještě

bude trvat. Zizi se dala rozvést před dvěma lety a na vztahy s muži si od té doby dávala dobrý pozor. Bez ohledu na fakt, že rozvod nebyl příliš bolestný, protože neměli děti a vzdali se jeden druhého poměrně snadno, Zizi usoudila, že ještě není zralá na vážný vztah. Krátce a dobře, zkoumali jsme se navzájem, oťukávali, očichávali jsme se. Zizi nikdy nemluvila o ex manželovi a já se jí na něj nikdy neptal. Zmínila ho pouze jednou a řekla, že zpočátku se jí po něm velice stýskalo, ale že teď už na něj skoro zapomněla.

Zabrali jsme si celé lůžkové kupé pro sebe, protože jsme nestáli o společnost nějakého ukecaného nebo špinavého vetřelce. Bylo pravidlem, že okno v kupé nejde otevřít, takže jsme museli nechat otevřené dveře, dokud se vlak nerozjel a nezapnulo se větrání. Tak jsme mohli otevřenými dveřmi pozorovat ostatní cestující, jak míjejí naše kupé a hledají si místa. Seděli jsme naproti sobě na spodních lůžkách a nepromluvili ani slovo. Dívali jsme se z okna. Vlak se dal do pohybu a začal se rozjíždět. Lidé na nástupišti, kteří mávali svým blízkým, po chvíli zůstali daleko za námi. Za tmavým dvojitým sklem okna bylo vidět šedivé panelové domy s křivými balkóny na kterých viselo prádlo všech barev. Moucha, která nějakým způsobem uvízla mezi skly se vehementně snažila dostat z této pasti, ve které našlo svůj konec mnoho much před ní. Zizi dala nohy a hranu mého lůžka. Jak vlak nabíral rychlost, cestující začali být aktivní. Většina z nich chodila za průvodčím a žádali čisté povlečení a podobně. Z některého kupé se ozvalo několikeré cinknutí sklenic, následované vůní smaženého kuřete. Děti v ponožkách začaly pobíhat po chodbičce a křičet. Občas některé z nich spadlo na podlahu, aby se válelo na špinavém koberci a snažilo se postavit za pomoci madel.

„Uzavřel jsem smutek ve svém srdci... Odemkl jsem dveře bez klíče...“ zpíval někdo v sousedním kupé smutným sametovým hlasem. Zizi mi položila hlavu na rameno a tiše se smála. Snažila se vybavit si tvrdáckého chlapa, který uzavřel smutek ve svém srdci a nikdy se nikomu s tím pocitem nesvěřil ve snaze překonat svůj žal sám. A nikdy se sám sebe nezeptal, jestli to je správné. Dokáže se přece vypořádat s čímkoliv, a proto se spoléhá jenom na sebe. V těch slovech je náznak vychloubání... on je ten odvážný, rozhodný a tak trochu dobrodruh. Dokáže otevřít jakékoliv dveře a projít branou každé věže kromě jedné: brány jejího srdce. Překonal tolik těžkostí a překážek, ale je pořád sám, s pistolí v ruce... Zizi se zasmála tomu fiktivnímu muži, pak se posadila a protáhla si ruce.

„Zase ho někdo zklamal a jeho tužby se nenaplnily,“ řekla s vážnou tváří.

Šel jsem si k popelníku zakouřit. Je potěšující naslouchat rachotu železných součástí mlátících se o sebe a třískání dveří, jak pasažéři procházejí z jednoho vagónu do druhého, ale jenom na chvíli. Na těch pár čtverečních metrech se mohou dít kouzelné věci. Kouření je jenom záminka, protože lidé sem ve skutečnost chodí v touze po dobrodružství. Jednou se zde sešli šéf podsvětí a udavač, který ho napráskal, tváří v tvář. Mafián přepral udavače, udělal mu dvě díry do hlavy, otevřel dveře a utekl. Bylo to tady, když má očekávání stran prvního sexuálního zážitku nebyla naplněna. Přišel jsem k popelníku, abych si zakouřil a potkal jsem ženu, která držela v prstech čerstvě zapálenou cigaretu. Měla na sobě černé šaty s vyzývavě hlubokým výstřihem. V hloubce toho výstřihu si hověly dvě velryby. Nadzvedávaly se jako ve vlnách, když potahovala z cigarety.

Když světla tunelu zaplavila prostor u popelníku, její smaragdově zelené oči zazářily a její krátce střižené blond vlasy ještě více zezlátly. „Na cigarety jsi ještě moc mladý,“ řekla mi. „Ne až tak. Je mi patnáct,“ odpověděl jsem. „Ach ano, tak to už můžeš,“ řekla. „Umím taky jiné věci,“ řekl jsem jí, překvapen vlastní troufalostí, ale byl jsem vzrušený a připravený zbourat jakoukoliv překážku. Políbil jsem ji na krk. Lehce se zasmála. Když jsem se pokusil dostat pod lem jejích šatů, klidně, ale rozhodně mě odstrčila. Upravila se, pak se podívala na mě a řekla mi: „Vím, co cítíš v patnácti a co v padestáti...“ Člověk má tendenci pamatovat si zvláště živě ty ženy, které ho odmítly. Vzpomínky na minulost mě začaly znova vzrušovat. Vyhodil jsem cigaretu z okna a vrátil se do našeho kupé. Zamkl jsem na dva západy. „Co jsi kouřil?“ usmála se na mě Zizi. Kouřil jsem vajgl, který jsem v popelníku nechal už před lety.

Dokud jsme nedorazili do města, neopustili jsme kupé. V noci se za okny střídaly hory a pole. Naše tváře občas osvětlil záblesk světla. Každý interval tmy mezi záblesky nás naplňoval očekáváním nového záblesku, kdy se naše oči hledaly, až se potkaly.

U moře jsme zůstali dva týdny. Výborně jsme si odpočinuli. Pronajali jsme si pokoj v malém soukromém hotelu. Zahrada byla s vyhlídkou na pobřeží a stejný výhled skýtal i balkon našeho pokoje ve druhém poschodí. Majitel hotelu, stárnoucí muž zvaný Gogi, byl rybář. Měl motorový člun a každé ráno vyjížděl pokládat síť. Když jsme ho potkali poprvé, seděl v zahradě na malé stoličce a čistil síť rozprostřenou na trávniku od řas. Jeho hrubé prsty nemotorně odstraňovaly jejich chuchvalce.

Většinu času jsem plaval, zatímco se Zizi opalovala. Brala si s sebou na pláž potřeby na psaní, takže si občas lehla na břicho, namířila svůj zadeček k obloze a psala. Můžu být na slunci, jak dlouho budu chtít, chlubila se, ale spálila se tak hrozně že jsem jí musel potírat záda odstředěným mlékem, abych ji „uhasil“. Nikdy nebyla moc dlouho ve vodě. Plavala celkem dobře, i když si nikdy netroufla dál do moře. „Mám mnohem raději řeky,“ řekla mi, „široké, líné řeky.“ Mé slunce je bez konce, můj měsíc také. Jsem řeka, ve které stromy vidí svůj odraz. - Vzpomněl jsem si na větu, kterou si zapsala do tlustého modrého zápisníku, který nechala na stole. Miloval jsem moře. Každé ráno jsem si od Gogiho půjčil člun a pruty a vyrazil na ryby. Chytat je tady bylo snadné, ani jsem nepotřeboval návnadu, jenom nové lesklé háčky, které ryby považují za pulce a jdou po nich. Někdy se mi podařilo ulovit sedm, i deset ryb na jednom výjezdu. Zizi je pak Gogimu pomáhala smažit. Nikoho jiného jsme prakticky nepotkali. „Kdyby tohle byl film, žili bychom takhle nějaký čas a nakonec by jeden z nás toho druhého zabil,“ řekla mi. „Proč si to myslíš?“ zeptal jsem se.

„Abychom předešli nevyhnutelným změnám,“ řekla. „Nechci tě zabít, alespoň teď ne. Pokud mě budeš chtít zabít, varuj mě prosím předem,“ řekla. „Ne.“

Také tento rok jsme chtěli jet ke Gogimu, ale zjistili jsme, že mu konkurence spálila motorový člun. Gogi to neustál, prodal hotel a přestěhoval se někam daleko. Proto jsem seděl na nádraží a čekal na vlak, abych vyrazil hledat nějaké nové útulné místo na pobřeží pro Zizi a sebe.

Nějaký muž spěšně přecházel koleje. Jeho postava gesta my byly povědomé. Byl to on. Můj soused, jehož jméno jsem si už nepamatoval. Za třicet let, co jsme se potkávali jsme se jenom zdravili. Často sedával na schodech soukromého domu, kde si pronajímал pokoj, v pruhovaném pyžamu a kouřil cigarety bez filtru. Jeho plešatá hlava připomínala kulečnickovou kouli. Měl široký nos, zešíklé oči a atletické torzo. Zizi se ho bála. Pamatoval jsem si jeho zjev už z dětství. Byl tichý a zádumčivý. Nikdy se nezměnil.

Byl vždycky sám. Ani se nepamatuji, jestli si někdy někdo k němu sedl a dal si s ním cigaretu. Jenou jsme s klukama hráli fotbal a já ho nechtěně trefil míčem. Cítil jsem se strašně trapně. A to byla chvíle, kdy jsem ho poprvé pozdravil. Odpověděl na pozdrav a míč mi vrátil. Mluvil ke mně, jako k sobě rovnému člověku a tón jeho hlasu byl vřelý. Od té doby jsme se zdravili. Snažil jsem se dát mu víc najevo svou náklonnost tímto jediným slovem a on mi odpovídal tak, abych pochopil, že mi rozumí. Nikdo nevěděl, čím se živí. I když žil sám, bylo vidět, že o sebe dobře dbá. Samota dokáže člověku přivodit zatrpkllost, ale u něj se nezdálo, že by byl zlý. Zizi ho později začala taky zdravit. Řekla mi, že si toho na něm všimla také...

Můj soused zakopl o kolejnici polekán výstřelem z pistole. Později to byl on, kdo mě identifikoval, nebo přesněji, kdo identifikoval mé tělo. Kulka mě zasáhla do týla. Vyšla z otevřeného okna nádražní restaurace.

Toho dne jsem se jako obvykle potloukal kolem nádraží. Doufal jsem, že aspoň na okamžik uvidím Inu. Napřed jsem prošel řadu stánků, kde Ina většinou sbírá lahve. Pak jsem zamířil k nádražní budově. Šel jsem po nástupišti. Po Ině nebylo nikde ani stopy. On už tam byl, pokud se pamatuji. Seděl na lavičce. Zprvu jsem si ho nevšiml. Proč taky? Byl tam sám. Pustil jsem to z hlavy a zamířil jsem na slepou kolej. Ina a další mladí tuláci se tam obyčejně scházeli. Nebyla tam. Ostatní chlapci a dívky seděli kolem ohně. Přidal jsem se k nim. Každý mě tam zná. Nepovažují mě za svého člověka (protože mám domov a rodiče se o mě jakž takž starají), ale nikdy mě od sebe neodháněli.

Miluji Inu. Nikdo o tom neví. Jenom já. Proto chodím na taková místa. Chci být u ní. Obyčejně toho moc nenamluvím, ale když potkám Inu, vůbec nejsem schopen slova. „Tehle borec je asi trochu blbej,“ smála se mi jednou. Neurazilo mě to. Nic z toho, co Ina řekne, mě nemůže urazit. Většinou jsem zticha, aby nikdo nevěděl skutečný důvod toho, proč tam jsem. Zvláště ne Ina. Nebojím se jízlivostí, ale toho, že by se mi Ina začala vyhýbat, kdyby se to dozvěděla. Teď se ke mně chová jako ke každému, i když jen málokdy si mě všimne. Dřív jsem brával z domu různé věci a nosil je tam, aby mě přijali jako sobě rovného. Někdy jsem jim nosil jídlo, ovoce, šaty. Můj otec mě ta to trestal, až mě jednou vyhnal z domu. Byl jsem šťastný. Šel jsem na půdu, kde mladí tuláci přespávali. Přijali mě. Dali mi roztrhanou matraci a přikrývku. Lehl jsem si a čekal jsem, až přijde Ina. Ona ale tu noc trávila někde jinde. Nejspíš s hnusnými starci, kteří se po ní vilně dívali (všiml jsem si, že se na ni tak dívají všichni muži) a navrhovali mému zlatíčku různé špinavosti. (Ano, mému zlatíčku. Zabil jsem kvůli ní člověka a pokud to bude nutné, zabiju dalšího). Byl jsem si jistý, že je s někým venku. Představil jsem si ji v různých nestoudných polohách a na ní škaredého chlupatého chlapa. Málem jsem z toho vyskočil z okna. Seděli jsme kolem ohně, když přišla Maška. Je stejně stará jako Ina.

„Ina je fakt kurva. Měli jste vidět, co udělala!“ Na ta slova jsme vyskočili a běželi k nádraží. Uviděl jsem ji z dálky. Ležela na lavičce s hlavou na klíně nějakého muže. Držela ho za ruku. Pak se posadila, políbila ho, nebo mi to tak z dálky připadalo, a vstala a zamířila k nám. Kdyby se na mě někdo v tu chvíli podíval, myslím, že by pochopil, jak se cítím. Zbledl jsem a roztrásla se mi kolena.

Vrátili jsme se k ohni. Ina šla s námi. Nejstarší z nás byl Zura, věkem i vlastnostmi. Začal na Inu dorážet.

„Co jsi sakra dělala s tím chlapem?“ nehodlal ji nechat na pokoji.

„Do toho ti nic není!“ zahrávala si s ohněm Ina. „Ale jo, je!“ viděl jsem, že Zuru pohlcuje hněv. „Je to můj chlap. Dneska s ním mám rande a vezme mě do svého baráku s bazénem,“ podívala se Ina na Zuru.

„Ty kurvo!“ Zura jí vlepil facku. Ina vyskočila a dala oplatila mu to. Ostatní se je snažili od sebe roztrhnout. Vstal jsem a vykročil jsem k domovu. Mé podezření bylo zcela oprávněné. Ina půjde s každým, kdo má peníze. Když o ní někdo říkal něco zlého, Zura ji bránil a tvrdil, že to jsou jenom pomluvy, protože ji zná už dlouho a ví moc dobře, že by nikdy nic takového neudělala. Ale tentokrát jí řekl, že je „kurva“. Ne, Ina není kurva, můžou za to ti špinaví staří chlapi.

Neslyšně jsem se vkradl do domu. Máma nebyla doma. Táta se díval na televizi. Do práce chodí pozdě, protože pracuje jako noční hlídač ve skladišti. Má pistoli. Věděl jsem, kde ji má schovanou. Často jsem ji rozebíral a zase skládal. Táta ji schovával pod matrací. Vytáhl jsem ji, očistil ji cípem košile, kterou jsem měl na sobě (udělal jsem to samé, poté co jsem ji použil) a strčil si ji za opasek. Nasadil jsem si černou pletenou čepici, přetáhl si ji přes oči a vytáhl si límec košile. Předpokládal jsem, že si mě nikdo v té rychlosti nevšimne, protože se nikde nebudu dlouho zdržovat.

Věděl jsem, že po něm nemůžu střílet zepředu, protože je na nástupišti hodně lidí a kromě toho, je poblíž policejní služebna. Přál jsem si, aby tam ještě byl. Aby neodešel. I kdyby tam nebyl, našel bych ho, zahnal do kouta a zabil. Měl jsem ale štěstí, byl tam a seděl na stejné lavičce. Mohl jsem ho snadno sejmout zezadu, protože seděl zády k oknu restaurace. Moment překvapení byl na mé straně, protože on vůbec nečekal, že by se něco takového mohlo stát. Nejspíš myslel na to, jak si s Inou večer užije. Nebyl jsem nervózní. Restaurace byla skoro prázdná, jenom dva opilci seděli u stolu v rohu. Vrchní byl za barem a něco si zapisoval do knihy. Zamířil jsem ke dveřím na záchod, které byly poblíž okna. Odměřoval jsem si vzdálenost. Od toalet k oknu to bylo asi tři kroky. Nabil jsem pistoli, nadechl jsem se, přetáhl jsem si čepici přes oči a rychle vykročil k oknu. Zbraň se téměř dotýkala jeho šíje, když jsem vystřelil. Hned nato jsem utekl. Myslím, že si nikdo nevšiml mé tváře. Ti opilci seděli dost daleko. Vrchní byl ke mně obrácen zády. Vyběhl jsem z nádraží hlavním vchodem a zapadl jsem do davu. Vrátil jsem zbraň na původní místo. Táta se ještě pořád díval na televizi, když jsem se vrátil. Uklidnil jsem se a vrátil se k ohni. Byl tam Zura a pár dalších. Vypadali zachmuřeně. Tiše jsem si sedl na koleje.

Myslím, že nikdy nezjistí, že jsem to byl já. Jak by taky mohli? Víím, že existuje nějaká „balistika“ a že mohou najít vražednou zbraň. Podezřívát ale můžou nanejvýš tátu. Nikdo nebude podezřívát mě, protože jsem obyčejný kluk, co by neublížil ani mouše. Bude to sranda, jestli tátu obviní z vraždy a pošlou do basy. To se pak přestěhuju na půdu a budu žít s Inou.